

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Den hvide Hind

Citation: Winther, Christian: "Den hvide Hind", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis, 1927-29, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid79020.pdf> (tilgået 16. april 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

DEN HVIDE HIND.

☒ Skjøn Jomfru vinked med Haanden hvid,
Hun stod paa Høielofts Svale:
»Du favre Jæger! kom hid! kom hid!
At jeg nu kan med dig tale.

☒ Og hør mig nu, du Jæger fiin!
Hvis du vil min Attraa stille,
Saa fange du mig den hvide Hind,
Som hist i Skov mon spille.

☒ Den spiller om i den grønne Lund,
Der har den sit Natte-Stade,
Og køler sin rosenrøde Mund
I de sødtbeduggede Blade.

☒ Og fanger du mig den hvide Hind,
Da skal den din egen være,
Hvad heller du faaer, hvad meest dit Sind
I Længsel kunde beg j ære!« -

☒ Da Natten korrø og de Stjerner smaa
Paa Himlen tindrede stille,
I Skoven monne den Jæger gaee
At bede Dyrene vilde.

172

☒ De Vagtler fløited i Sommerkorn,
I Krattet de Nattergale;
Den Jæger blæste sit Sølvhorn,
Saa det klang i Top og i Dale,

☒ Han stod saa taus paa den grønne Sti,
Hensjunken i drømmende Tanker; -
Da piled den hvide Hind forbi
Hen over de lyngklædte Banker.

☒ Da vaagned han op, da iled han med,
Hans Fod, hans Hjerte fik Vinger.
Den lokked ham sødt, den drog ham afsted
Som Jomfruens vinkende Finger.

☒ Den dandsede let paa de slanke Løb,
Let monne han efter følge!
Den skinned saa klar, at Nattens Svøb
Ei kunde dens Flugt ham dølge.

☒ Den standsed og stirred med Vemodsblik,
Som stod der i Øiet en Taare;
Dybt gjennem hans Barm som Lyn det gik,
Det smelted og smerted saa saare.

☒ Og atter sprang den; da sluktes ud
Vesthimplens dæmr ende Kerter;
I Øst forkyndte sig Dagens Bud, -
Og trætte var Begges Hjerter.

☒ Den standsed igjen, liig spæde Lam,
Der fjæler i Løv sig bange;
Saa fløi den paany - og gjækked ham -
Men blev dog tilsidst hans Fange.

173

☒ En purpurskinnende Silkesnor
Han slog om Halsen den ranke;
Da fulgte den Hind ham villigt, hvor
Han skred over Dal og Banke.

☒ Han ledte den ind over Borgebro,
Hen frem under Høielofts Svale:
»Kom hid, skjøøn Jomfru! her staae vi To
Og ville nu med dig tale!

☒ Her stander jeg med den hvide Hind,
I Nat jeg fanged i Skove;
Jeg slipper den aldrig, den er jo min,
Glem ei, hvad du monne mig love!«

☒ Han stødte i Horn, men paa Svalen kom
Ei frem den Ranke, den Blide.
Med Eet han vendte sit Hoved om, -
Da stod hun alt ved hans Side.

☒ *Hun* Purpurtømmen om Halsen har,
Den silkeflettede Grime!
Da segned hans Haand; men Hjertet bar
Sin Blomst i den samme Time.

☒ »Tak have du Jæger, faur og huld,
Du løste den Trolddom fra mig!
Nu tage du; alt mit Gods og Guld
Og mig - ifald du vil ha'e mig!«